

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberé”

XXIII. (LXXIII.) 43. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ HETILAPJA

1980. OKTÓBER 26.

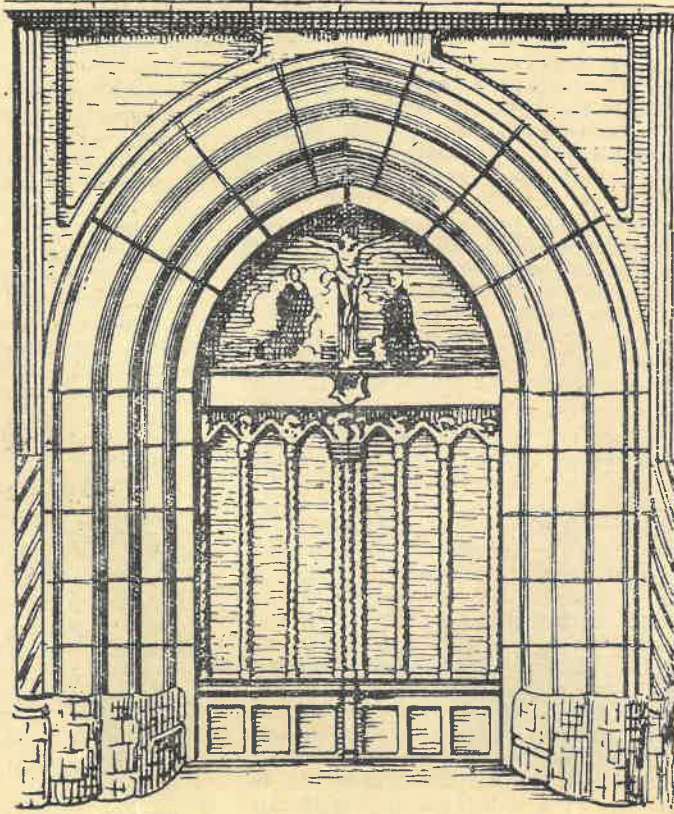
A reformáció emléknapja

A reformáció emlékünnepe, október 31-én elsősorban egy történelmi korszakra emlékezünk, melyben nevezetessé vált egyházi férfiak olyan bibliai igazságokat és keresztyén életgyakorlatot ismertek fel, amelyek nem voltak általánosan elfogadottak. Ezeket a tanításokat nyíltan, tántumaikra jellemzően, de mindenképpen a római irányítású egyházzal szembe sodródva képviselték. A hitújítás eszméi, az egyházjavítás módjai nagy hullámmá hozták egész Európát, mert a középkori egyházi és világi hatalom szorosan összefonódott volt. Ezt — a szerintük Istentől rendelt összetartozást — minden egyházvezető és uralkodó helyesnek is tartotta, a rengeteg villongás ellenére is. A reformáció politikai és társadalmi következményei hamar jelentkeztek. A hitviták véres üldözésbe, vallásháborúkba torkolltak. Az új hit csak ott ereszthetett gyökeret, ahol királyok, hercegek, földesurak és városi tanácsok erre lehetőséget adtak, s ha szükséges volt, kardjukat vonták ki védelemül. A reformáció, mint történelmi korszak úgy olvadt be az utókorba, hogy egyes országokban, vagy országrészekben győzelmeskedett, vagy megérősödve tudomásul vette jelenlétét, másutt szinte élet-halál harcot vívott a létezésért. Szellemi hatása oly erős volt, hogy hozzá nem is hasonlítható más, keresztyén talajból kiinduló vallásos mozgalom azóta sem.

Az október 31-i tiszteletadásunk azonban azt a tágabb értelemben vett reformációt is illeti, amely nem kötődik csupán az előbb említett időszakhoz: a 16. századhoz. Mint egyházjavítás, mint „előreformáció” előbb is létezett. Folyamatoságát pedig a nagy reformátorok is hirdették. Hisszük, hogy a jövőben is lesz, mindaddig, amíg a titokzatos menyasszony, az Eklézsia, Ura fogadására készülődik. Ebben az értelemben nemcsak időtlen a reformáció, hanem kisajátíthatatlanul és korlátlanul szabad.

A reformált egyházak és gyülekezetek arra az 1517. évi október 31-ére emlékeznek, melyen dr. Luther Márton, Ágoston-rendi szerzetes, egyetemi tanár a wittenbergi vártemplom kapujára kiszögezte 95 tételét. Nem választékosan fogalmazott hitvallás volt ez az írat, szakadár szándék sem olvasható ki belőle, — mégis hadüzenetként hatott. Tulajdonképpen szent fülháborodásban születtek a vázlatos tételek. Bizonyára másokat is betöltött ugyanaz a gerjedelem, amely Luther Márton, őt azonban nemcsak emésztette, hanem ihlette is. És Luther szavakba, tettekbe öntötte e sugallatot.

Rómában, a ma is csodálat Szent Péter bazilika építkezése elhúzódott, a költségek növekedtek és X. Leó pápának sürgősen sok pénzre volt szüksége, hogy az építkezést befejezhesse. Erre a célra búcsút hirdetett és a bűnbocsátó cédulák legügyesebb árúitója a következő felhatalmazást kapta: „Mi, X. Leó római pápa, Krisztus földi helytartója, Péter és Pál utódja, Tetzel János úrnak, dominikánus testvérnek, eretnek-bírónak, apostoli megbízottnak teljes hatalmat adunk, hogy teljes búcsút osszon ezen a világon. Tetzel János úrnak joga van feloldozni minden bűn alól, amelynek bocsánata az apostoli szentszék joga... s hatalmában van a pokol kapuit becsukni és a paradicsom kapuit kitárni.” Tetzel barát szenvedélyes buzgósággal végezte munkáját, kis bűnért olcsóbb, nagy bűnért drágább cédulát osztogatott, a majdan elkövetendő bűnökért pedig előre meg lehetett vásárolni a bűnbocsánatot. Sokan a családjuktól is megvonták az étel-met, ruhát, hogy üdvüket „biztosítsák”. Erre a félrevezetettségre utal Luther 46. tétele: „Fel kell világosítani a keresztyéneket, hogy — hacsak nem dúlakodnak a feleslegben — mindazt, ami az életfenntartáshoz szükséges, kötelesek ház-

A wittenbergi vártemplom kapuja

népük javára fordítani és semmi esetre sem búcsúra téko-
zolni”.

Az erfurti zárda csöndjében, a Bibliából kitörő, megleve-
nítő Lélek szíven ragadta Luther Márton. A megismert vi-
lágosság a tételekből is kiviláglik: „Az egyház igazi kincse
az Isten kegyelmének és dicsőségének legszentebb evan-
géliuma (62). Luther 1520-ban elégette az őt kiátkozó pápai
bullát, egy év múlva, a wormsi birodalmi gyűlésen a refor-
máció főalakjává vált. Az Újtestamentumot tíz hónap alatt,
az Ótestamentumot tizenkét év alatt fordította német
nyelvre. A reformáció helvét irányával nem tudott meg-
egyezni, az anabaptista, radikális reformációval szemben
harcos ellenállást hirdetett.

A küldetés reá nehezedő súlya alatt Luther Márton meg-
ragadón szövegezte meg munkásságának alapelvét: „Arra
kérlek benneteket, hogy nevemet ne említsétek, ne neve-
zések magatokat lutheránusoknak, hanem keresztyéneknek.
Az általam hirdetett tan nem az enyém, amint engem nem
is feszítettek senkiért keresztre. Pál apostol nem akarta
túlni azt, hogy a keresztyének páliáknak vagy péterieknek
nevezék magukat, hanem egyszerűen csak keresztyéneknek.
Miként jutnék én, szegény, rothadó féregzsák ahhoz, hogy a
keresztyének az én szerencsétlen nevem után neveztesenek
el? Nem így, kedves barátaim! Töröljék el a pártneveket és
nevezetessünk keresztyéneknek, Krisztus híveinek, akinek ta-
nát valljuk!” (Treue Vermahnung an alle Christen 1521/2.)

Dr. Somogyi Barnabás

TAKARÉKOSSÁGI VILÁGNAP

Takarékosság a gyülekezetben

Máté 25:14—18

ÜZENETET LÁTTAM MEG ABBAN, hogy a REFORMÁCIÓ emléknapja — a lelki megújulás nagy ünnepe — és a világméretűvé vált TAKARÉKOSSÁGI-NAP, — amellyel a gazdasági élet meg-
újulását megreformálását kívánják mindenütt népszerűsíteni — egybeesik.

Valljuk, hogy a lelki megújulás akkor tekinthető teljes értékűnek, ha a min-
dennapi élet gyakorlatában látható jelei vannak. Ezek egyike: magatartásunk a gazdasági életben. Valljuk, hogy az Istenhez való megértés — megújulás — magába foglalja az e földi élet ki-
egyensúlyozódását is, s ezért az ember lelki és társadalmi életének egyaránt meg kell újulnia, azaz helyre kell áll-
nia. Földi életünk mindennapi teendői sokrétűek. Most ennek egyik ágára: a gazdasági életre figyeljünk! Milyen a magatartásunk a társadalmi élet gazda-
sági rendjében? Milyenek családi éle-
tünk gazdasági vonatkozásai? És még ezeken is túltekintve, vizsgáljuk meg magatartásunkat a gyülekezet gazda-
sági életében!

MINDENEKELŐTT HANGSÚLYOZ-
NUNK KELL, hogy a gyülekezet lelki

közösség, Krisztus teste, s mint ilyen-
nek legfőbb feladata: megvalósítani a hívő életmódot. Emellett vállalnunk kell, hogy a gyülekezet egyben gazdál-
kodó közösség is. Szükségszerűen anyagi természetű kötelezettségeket vállal és teljesít. Ezt jó lelkiismerettel, áttekin-
thető, ésszerűen takarékos, tervszerű kö-
zösségi gazdálkodás formájában és ke-
retében kell megvalósítani. Legalábbis akkor, ha a gyülekezet vezetői és tagjai jól kívánnak vizsgálni a lelki életük-
ben bekövetkezett megújulásból.

Először azt vizsgáljuk meg, mit nem jelent a bölcs gazdálkodás a gyüleke-
zetben? Nem jelent fővénységet (1Jn 3:17), nem jelenti az adományok és a jótétemények visszatartását (Jak 4:17) sem a pénzhűség vagy pénzsóvárgást (1Tim 6:9). Egyszóval nem jelent mások kárára történő takarékoskodást.

És mit jelent? Átgondolt és felelős gazdálkodást. Azt, hogy a közösség anyagi eszközeivel a pénzügyi fegyelem szem előtt tartásával, ésszerűen és gaz-
daságosan, azaz takarékoskodva bán-
junk. Azt jelenti, hogy takarékosko-
dunk ugyan az anyaggal, az energiával,

és a pénzzel, de azért templomainkat jól világítjuk, és nemcsak a szeretet melegével fűtjük azokat. Jelenti, hogy a szociális problémákat, — amelyek em-
beri sorsunktól elválaszthatatlanok — nem hagyjuk figyelmen kívül, mert számunkra a szociális kérdések első-
sorban nem gazdasági-takarékossági, ha-
nem lelki feladatok.

A gyülekezet Ura — és az ő meg-
bízásából a gyülekezet vezetősége el-
várja a tagoktól, hogy önkéntes hálaál-
dozataik tiszta szívből fakadjanak. Azt is, hogy az adakozás módja és mértéke megfeleljen az adakozó családi, anyagi körülményeinek, jövedelmi viszonyai-
nak (Mk 12:41—42). Ugyanígy a gyüle-
kezet vezetősége is felelősséget hordoz Isten előtt azért, hogy a gyülekezet egésze lelki emelkedettségben, gazda-
sági viszonyainak megfelelő mértékben tegyen eleget anyagi természetű köte-
lezettségének.

Pl. ilyeneknek: gondoskodás a lelki munkásokról, a gyülekezet és az egész közösség idős, özvegy, beteg, rászoruló tagjairól, egyházunk különféle intéz-
ményeiről. (ApCs 2:44), s ezeken túl-
menően gondoskodjon a gyülekezeti ház külső és belső rendjéről, annak méltó-
sága szerint.

ÓVAKODNUNK KELL ATTÓL, hogy bárki is takarékosossággal álcázza az ön-
(Folytatás a 183. oldalon.)

Isten ígérete és a mi felelősségünk

A Keresztyén Békekonferencia Foly-
tatólagos Bizottsága október 13—19. kö-
zött tartotta meg soronkövetkező ülés-
ét Eisenachban. A nemzetközi keresz-
tyén békemozgalomnak ez a területe arra hivatott, hogy két nagygyűlés kö-
zötti időszakban vezesse a mozgalom folyamatos munkáját. A mintegy 160 tagú testület valamennyi kontinens egy-
házait és keresztyéneit képviseli. A ta-
nácskozás témájáról, jelentőségéről — még a Folytatólagos Bizottság ülése előtt — nyilatkozott dr. Tóth Károly re-
formátus püspök, a Keresztyén Béke-
konferencia elnöke.

— MUNKÁNK ALAPJÁUL a követ-
kező témát választottuk: „Isten ígérete és a mi felelősségünk — keresztyének a bizalom légkörének kialakításáért, az enyhülésért, a leszerelésért és az igaz-
ságosságért”. Nyilvánvaló számunkra, a KBK-ban tömörült keresztyén egy-
házak, csoportok és keresztyén szemé-
lyiségek számára, hogy Isten ígéretének a középpontjában az Ő országáról szóló üzenet áll. Azaz, úgy is mondhatnánk, hogy a békéről és az igazságosságról szóló üzenet. Isten valamennyi ígérete, amely a közötte és az ember közti vi-
szonyt meghatározza, új eget és olyan Földet, olyan új világot ígér az ember-
nek, amely igazságos és emberhez méltó. Eppen ezért az egyházaknak és min-
den keresztyéneknek az ma az egyik leg-
nagyobb kérdése, hogy ennek az ígére-
nek van-e, és ha igen, milyen kihatása van a keresztyének társadalmi és poli-
tikai felelősségére. A KBK már több, mint két évtizede arra törekszik, hogy tetteivel megfogalmazza a választ ezek-
re a kérdésekre is. Ennek az elkötele-
zettségnek az alapja a Szentírás útmutatása számunkra, amely konkrét cse-
lekedetre buzdít bennünket.

— MINDENNEK FÉNYÉBEN a Foly-
tatólagos Bizottság ülésén Eisenachban három feladatot kell megoldanunk: 1. Összegezzük az 1978-ban Prágában tar-
tott V. Keresztyén Békevilággyűlés óta eltelt időszak tapasztalatait, 2. Terveket készítsünk az előttünk álló időszakra. 3. Behatóan elemezzük a nemzetközi egy-
házi élet, az ökumenikus mozgalom ese-
ményeit, ezzel is szolgálatot kívánunk tenni a keresztyén egyházak világmé-
retű közösségének, véleményünk, javas-
lataink kidolgozásával.

— ÚGY ÉREZZÜK, a világ jelenlegi helyzetében különösen is fontos, hogy a keresztyén egyházak közössége, amely felelősséget érez az emberiség békés jövőjéért, hogyan vélekedik a feszültsé-
geket okozó kérdésekről, és milyen eti-
kai döntéseket javasol a feszültségek feloldására. A keresztyén egyházak és a keresztyének az egész világon igen sokat tehetnek a bizalom légkörének kialakításáért. Hromádka professzor, a KBK első elnöke szokta volt mondani, hogy: mi, keresztyének nem elsőrenden politikai munkát akarunk végezni, ha-
nem ahhoz szeretnénk hozzájárulni, hogy olyan légkör alakuljon ki a nem-
zetek között, a népek közötti kapcsola-
tokban, amelyben a politikusok köny-
nyebben dolgozhatnak a békéért és az igazságosságért. Minél nagyobb a fes-
zültség a népek között, minél veszé-
lyesebb a világhelyzet, annál nagyobb a keresztyének felelőssége, hogy a biza-
lom építésén, a népek közötti enyhüle-
sért és az igazságosabb világrendért fá-
radozzanak.

(K. A.)

A szentek öröksége

Józsue 14:6–14

Az idő múlásával elő-elő jönnek emlékeink. Így volt ez Káleb életében is. 85 éves korában olyan dolgokra emlékezett vissza, amelyek 45 évvel azelőtt történtek. Nézzük, mik voltak ezek!

1. **Mózes iránt való engedelmissége** (7a). Mózes, az Isten szolgája, őt választotta ki Juda nemzetségéből, hogy 11 társával kémlelje ki az ígért földjét. És Káleb boldogan emlékezett arra, hogy nem volt engedetlen, hiszen engedelmissége nemcsak az ő jövőjére, hanem népére is kihatással volt. Minket Jézus Krisztus hívott el. Évtizedek múltán sem bánjuk az iránta való engedelmisséget, hiszen ez meghatározta a magunk, sőt háznépünk jövőjét is.

2. **Az Úrhoz való ragaszkodásra is szívesen emlékezett vissza Káleb** (7). Boldog volt, hogy nem engedett kishitű társai befolyásának, hogy nem társult a lázadókkal, hanem csöndesítette a háborgó népet (4Móz 13:31, 14:9). Nem elég engedelmesen elindulni Isten hívására. Ha a környezet és körülmények szeszélyes változásai ellenére hitben szilárdak maradtunk, az Úr iránti ragaszkodásunkra jó lesz visszaemlékezni idős korunkban is.

3. **Az Úr szabadítására.** Az engedelmes és Istenhez ragaszkodó Káleb meg tapasztalta az Úr szabadítását. Amikor Isten ígérte, hogy valóban eljuttatja a népet a földbe, amit ígért, akkor Isten valóban megadta, amit ígért. Isten ígértében való rendíthetetlen hite miatt meg akarták kövezni, megjelent az Úr dicsősége, és évtizedek múlva is boldogan tehetett bizonyosságot: ... imé megtartott engem az Úr életben, amint szólt... (4Móz 14:10). (Józs 14:10). Vannak-e ilyen élményeink? Lehetnek! Most engedelmeskedjünk Urunknak, most legyünk ragaszkodók hozzá és most higgyünk ígéreteiben, hogy legyen majd mire boldogan visszaemlékeznünk életünk alkonyán a mennyi Kánaánban!

4. **De én tökéletesen követtem az Urat** (8). Sokan lehetnek ma is, akik így gondolják. De Kálebról Isten is így szólt: „Kálebet, mivelhogy más lélek volt vele, és tökéletességgel követett engem, beviszem őt arra a földre” (4Móz 14:24, 5Móz 1:35, 36).

Miben nyilvánult meg Kálebnél ez a tökéletesség? Nem személyében, hanem az Úr követésében volt tökéletes. Lehetek neki is gyöngeségei, de tökéletesen bízott Istenben. Nem csupán emlékezett Isten ígéreterre, hanem várta hittel anak beteljesítését 45 év múlva is. Nem fáradt bele a várakozásba! Nem mondott le róla! És megnyerte! (Józs 14:9, 13, 14.) Isten üdvösséget ígért azoknak, akik hisznek Jézus Krisztusban. Nem fáradtál még bele a várakozásba, a harcba, a vándorlásba? Nem mondtál még le róla, másfele irányítva tekintetedet, lépteidet? Megnyerheted! Nem vagy ugyan tökéletes, de az Urat tökéletesen követheted. Akarj mindenben Hozzá igazodni, Tőle tanulni. Tőle soha el nem fordulni, és tiéd a szentek öröksége; az örök élet, Krisztus által.

Egy fiatallemberről olvastam, aki nagybátyját kissé bogarasnak tartotta, mert régi, kopott képeket gyűjtött. Mikor meghalt a nagybácsi, a fiú, nagy csodálkozására, éppen ezeket az értéktelen képeket örökölte. Pénzt semmit! Később, amikor lakásgondokkal küzdött, időszerűnek látta, hogy a poros képeken túladjon. Szakértőt hívott, s ekkor derült ki az „értéktelen” képek óriási értéke. Mesés összeget kapott értük. Ugye szerencsés volt ez a fiú? Én azonban tudok valakit, akire ennél is nagyobb örökség vár. Rád gondolok, ha ugyan befogadtad Jézus Krisztust, és ezzel Isten gyermekévé lettél (Jn 1:12). Ha már nem vagy többé szolga, hanem fiú, örökös, Krisztus által (Gal 4:7).

Az örökség, mely romolhatatlan, a mennyben vár rád (1Pt 1:4); távol a világ minden szennyétől (Jel 21:27). Micsoda öröm, nyugalom, biztonság lesz ott élni! Ha te is szeretnél ott lenni, „légy hű mindhalálig!”

Sajnos, sokan nem is tudnak arról, hogy örökség vár rájuk. Pedig az örökös csak akkor veheti át örökségét, ha tud róla, igényt tart rá, és bizonyítani tudja jogosságát. Nemrég hallottam, hogy hatalmas vagyon örökösét keresték, a sajtó és rádió útján is — eredménytelenül. Isten is keresi örökösét.

Most e sorok által is. Te is örökös lehetsz. Halld meg az örömhírt! Fogadd Jézust a szívedbe, és akkor jogos örökösökként vár rád a szentek öröksége: Élet, örökélet Isten országában, Isten családjában! Ez mindennél többet ér!

„A tied is lehet, és gazdaggá tehet! Isten szeretete nagy és csodás!”

Id. Almási Mihály

A kegyelem története

II.

KEGYELEM A TÖRVÉNYBEN

Amikor először olvastam az iménti kölcsönzött címet, én is arra gondoltam, amire bizonyára sokan gondolnak most az olvasók közül, hogy ugyan milyen módon lehet jelen a kegyelem a törvényben?! Ellentét párnak érezzük a törvényt és a kegyelmet: A törvény „rendelkezik”, a kegyelem „megbocsát”. A törvénynek és a kegyelemnek egészen más a „módszere”. Pedig egészen másként áll a dolog. A törvény PAIDAGÓGOSZ. Tanító, mester, mégpedig az egyedül célravezető. Csak a törvény pedagógiai tevékenysége után érezzük át a kegyelem értékét és szükségét. — Ha egy gyerek elhatározza, hogy jó lesz, hamar kiderül, hogy nem sokáig sikerül jónak maradnia — ez pedig csak annyit jelent így, hogy nem tesz rosszat —, a „jónak lenni” ennél több. A rossz nem elkövetésén túl, pozitív cselekménysort is föltételez. Amikor rádöbbenünk arra, hogy képtelenek vagyunk a törvény betöltésére, akkor töltötte be a törvény a mi szempontunkból teljesen azt a szerepet, amit Isten neki szánt. Vagy egy életre elvetem a törvényt Istenrel együtt, vagy megtalálom a kegyelmet!

Valaki egy öngyilkosjelölt megmentésére akkor ugrott be a vízbe, amikor az már harmadszor vetődött a felszínre. Amikor a szemtanúk közül — a sikeres mentés után — megkérdezték: Mért nem indult hamarabb, hisz akkor biztonságban segíthetett volna, az életmentő így válaszolt: Korábban nem tudtam volna segíteni rajta. Az életöszton rendszerint nagyon erősen jelentkezik már az öngyilkosság elkövetésének percében. Az úszni próbálkozó, kapálózó, mindegyikben görcsösen kapaszkodó embert nehéz kimenteni. Meg kell várni, míg megadja magát! A törvény úgy kelti föl bennünk a bűntől való szabadulás vágyát, mint a hideg víz az öngyilkosjelöltben az életöszton. A törvény rávehet bennünket arra, hogy a saját erőnkkel semmire sem megyünk, csak a szárnyunkat vágja le — mondta valaki, de nem tanít meg repülni. Előbbi példánknál maradva: nem tanít meg úszni. Ezt a kegyelem végzi el. A törvény szolgál

ságában megkínánjuk a fiak szabadságát!

Az Ó- és Újszövetséget gyakran fogjuk fel úgy, mint a törvény és kegyelem könyvét. Ha azonban most kizárólag a szövetségre összpontosítunk, és megkérdezzük, hogy melyik volt előbb, az ó, vagy az új, azt kell válaszolnunk, hogy az új. Az ún. protoevangélium nem törvény, hanem kegyelemhirdetés. Feltétel nélküli új szövetség — Isten szerzi az ellenségeskedést, s az asszony Magva a kígyó fejére tapos. A Noéval kötött szövetség is új, jellegénél fogva.

A törvény közbejött! Mózes Isten kegyelme révén szabadítja meg a népet. A kemény nép kap törvényt. Először van a lázadás, a kegyelem visszadobása, elutasítása, azután jön a Sínai.

A kegyelem benne van a törvényben is. A mózesi törvény nem a rideg jog, az enyém-tied önző alapelvein nyugszik. A „Szeresd felebarátodat, mint magadat!” is törvényidezet. — Melyik modern jogrendszer szabályozza így a szeretetet?! Mózes törvénye nem engedi a kizsákmányolást, gondol a szegényre, a jövevényre. Még emberölés esetén is jogszerűnek tartja a megbocsátást — pontosabban: biztosítja a kegyelem érvényesülését (gondoljunk a menedékvárosok intézményére!).

KEGYELEM KRISZTUSBAN — ÉS ÁLTAL A GYÜLEKEZETBEN

A „Kedves Jézus” megjelölés, mint megszólító formula, még úgy-ahogy él nyelvünkben. A „Kedves Jézus” („Kegyes Jézus”) már aligha. Mindezek mögött az Úr kegyelmének a fölismerése rejlik. Kegyelmes a mi Urunk! Ő maga a kegyelem valóságos „eszköze”. Ha kell, botránykó — megválogatja az embereket: Kell-e nekik Isten kegyelme, kedvessége?! KHARISZ és EIRENÉ (kegyelem és béke) — együtt, Krisztus által! Óaltala tudtuk meg, hogy Isten a szeretettel. Tud áldozni Isten, és vállal áldozatot a Fiú.

Krisztus teste, a gyülekezet, Isten kegyelmének a műve és eszköze egyszerre. A gyülekezeten belül az egymás felé irányuló kegyesség (kedvesség) legyen jellemző ránk! Az elesetteket irgalommal gondozzuk!

Az Isten felé irányuló kedvességünk

leggyakoribb megjelenése a hála. (EUKHARISZTIA). Ezt — többek között — az úrvacsora is kifejezi.

Krisztus kegyelme ad nekünk lehetőségeket a szolgálatra ma és a jövőben, csendben és viharban, jólétben vagy szorongatásban.

AZ ÖRÖK KEGYELEM

Az örök szót itt nem egészen abban az értelemben használom, mint ahogy Istenre vonatkozólag szoktuk. Csak arra gondolok, hogy a kegyelem kiadása nem szakad meg tér-idő világunk megszűnésével vagy megdicsőülésével. A kegyelem valamilyen speciális formája érvényesül az örökkévalóságban is. Ez a kegyelem talán a fejlődés vagy az egyre magasabb fokú megismerés kegyelmének nevezhető. Az üdvösségre nem egyszerűen a kegyelem jellemző, hanem a fokozódó öröm, boldogság, a fokozódó KHARISZ (kegyelem) — s ez a fokozódó kegyelemmegnyilvánulás az örök.

A kegyelem történetének vizsgálata után hadd álljon itt néhány sor azzal a céllal, hogy legalább címszavakban összefoglalja a kegyelem jellemzőit:

Isten kegyelme **ingyenes**. Nem lehet megvenni sehogy — se pénzért, se varázsszertartásokkal — nem lehet kifizetni.

Természetfölötti. Azt értjük ezen, hogy Isten akkor is megtagadhatná a teremtménytől, ha az nem követné el bűnt, azaz: az esetleges büntelenségből sem következne természetesen.

Megbocsátó. Mivel nincs büntelen teremtmény, a felénk forduló kegyelem eleve nem lehet más jellegű, mint megbocsátó.

Üdvözítő, megváltó. Nincs más út az üdvösséghez!

Megigazító és megszentelő. Megnyilvánulhat aktuálisan, de beszélünk ún. általános kegyelemről is.

Elégséges. Nem szorul kiegészítésre („Eleg néked az én kegyelemem ...”).

Segítő, fölemelő, gyógyító.

Ha élvezői vagyunk Isten sokszínű kegyelmének, legyünk hírnökei, eszközei is! Ha pedig még nem érte el célját életünkben a törvény, ha kemények vagyunk és magabizók, igyekezzünk mielőbb belátni és elismerni kudarcainkat, s belőlük azt, hogy külső, kegyelmes segítségre szoruló bűnösök vagyunk!

Ifj. Almási Mihály

Svédországi élmények és tapasztalatok (2.)

Útunk második felében Svédország természeti szépségeit is megtekinthetjük, amelyeket az erdők és vizek harmóniája jellemez. Megtudtuk, hogy Svédországban hivatalosan tizenháromezer tő található, és ez megadja a táj jellegzetességét is. Ilyen környezetben vezetett több mint 1000 kilométeres útunk különböző baptista gyülekezetekbe, templomokba és más egyházi intézményekbe.

Örebro városából a híres egyetemi városba, **Uppsala**ba utaztunk. Itt egy részt a pünkösdi és baptista imaházakat látogattuk meg a gyülekezetek lelkipásztorainak vezetésével. Természetesen igen nagy érdeklődéssel tekintettük meg az érseki székhelyen a nevezetes lutheránus dómot — ahol 1923-ban a baptista világkongresszus megnyitó ünnepségét tartották — és az egyetem teológiai fakultását is. Thorvald **Kallstad professzor**, a teológiai fakultás dékánja bemutatta az egyetem legfontosabb intézményeit. Ezt követően abban a kedves megfigyelésben volt részem, hogy a svéd lutheránus egyház érseke, Olof **Sundby** fogadott püspöktársával. A beszélgetésben kellemesen emlékezett vissza elmúlt évi magyarországi látogatására. Nagy jelentőséget tulajdonított a svéd és magyar nép barátságának, valamint egyházaink együttműködése megerősítésének.

Utunk során eljutottunk **Sjövike**be, ahol a svéd baptisták népfőiskolája működik. Az iskola igazgatója kalauzolt bennünket a nagy vízparti területen sok épületegységből álló intézményben. A skandináv iskolarendszerben ma is nagy jelentősége van a több mint 100 éves népfőiskolai módszernek. Ebben az intézetben nem csak teológiai, bibliaiskolai képzés folyik — amely misztionáriusi és gyülekezeti szolgálatra képez ki —, hanem az élet más gyakorlati területeire is felkészíti az itt tanuló ifjúságot. A népfőiskola és orgonája messze földön híres Svédországban.

E nap estéjén egy különös szabadegyházi gyülekezetben tettünk látogatást **Hedemora** városában. Mintegy tíz

évvél ezelőtt három különböző szabadegyházi gyülekezet egyesült, s ezt annyira komolyan vették, hogy mind a három eladta korábbi gyülekezeti helyiségét és közösen egy új templomot építettek. Megfigyelésünk szerint ez a jó elhatározás jó eredménnyel járt, nagyon szépen munkálkodik ez az új közös gyülekezet, modern szép templomában.

Ez az új kezdeményezés nem ritka Svédországban. Másnap este **Mora** városában látogattuk meg a baptista gyülekezetet, amelyhez szintén csatlakozott egy másik szabadegyházi gyülekezet. Itt is teljes egységben és szeretetben élnek testvéreink. Mindkét helyen szolgáltam igehirdetéssel, majd sok kérdésre adtam választ a magyarországi egyházi élettel kapcsolatban. Ezekben a városokban, ahol természetesen sok más látnivalónk is volt, **Tore Lundberg** kerületi szuperintendens kalauzolt bennünket.

Látogatásunk kedves élménysorozata volt a keleti partvidéken fekvő városok baptista gyülekezeteinek meglátogatása. Külön is szeretném kiemelni az ötven évvel ezelőtt létesített ifjúsági üdülőt **Fagernasban**, ahol csodálatos környezetben üdülhetnek a környékbeli gyülekezetek fiataljai.

Svédországi látogatásunk utolsó programjainak is nevezetesei voltak. Szeptember 7-én vasárnap délelőtt a stockholmi első baptista gyülekezetben tettünk látogatást, ahol szívesen vették igazszolgálatomat, s az azt követő testvéri beszélgetést. E nap délutánján a Svéd Baptista Szövetség elnökének vendégei voltunk, majd este **dr. David Lagergren** főtitkár adott fogadást tiszteletünkre, amelyen a Svéd Szövetség vezető személyiségei vetek részt. Mindkét alkalommal igen értékes megbeszélések folytak a svéd-magyar baptista egyházak együttműködéséről.

Látogatásunk utolsó napján még két fontos találkozáson vettünk részt. Egy részt megtekintettük a Svéd Baptisták Teológiai Szemináriumát, amely valóban minden igényt kielégít, — szellemileg és technikailag egyaránt — majd

ezt követően meglátogattuk a Svéd Szabadegyházak Tanácsa Központi házát ahol **Per Arne Aglert** baptista lelkész, a tanács elnöke fogadott bennünket. Ez a beszélgetés igen nagy jelentőségű lehet a svéd és magyar szabadegyházak további együttműködése szempontjából.

Az eddigi felsorolás is feltételezi sok értékes élmény és tapasztalat gyűjtésének lehetőségét, amelyek közül néhányat szívesen közrebocsátok tanulságul.

Dr. Nagy József

Jézus Istene

Istent tagad az új világ órlása, mert abban hisz csak bölcsen, amit lát, s a hívők ellen is jogos a vád: rajtuk sem látszik Isten képe, mása.

Hitetlenek, jogos a tagadástok, hisz Őt ki csak félreismerhették, mert szent nevével mindig visszaéltek, s nyomán nem áldás jött a földre... — átok!

Ily Isten nincs! Ne is legyen! De van más, Kiti Jézus Krisztus láttat meg velünk, kiből új emberré születetünk. Több ez, mint bármilyen dogmarongyú vallás.

Ti nem Jézus Atyját tagadtátok; a papságát, az égi zsarnokot, mert Jézus Isteneről hallgattok, de álmokul tüzet zúdított rátok,

s mindenkire, ki bármilyen másként látott. De Jézus élt, ki hívót és hitetlent önnön poklából már e földön megment, mert ő magára vette mind az átkot.

Iktass ki minden kufár közbejárást, s találkozhatsz közvetlenül Vele; átélhetsz minden mérhetetlen áldást, s tapasztalod, hogy lényege nem mese!

Balog Miklós